

Ο ΝΟΡΜΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήνας 5 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
και ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ

οι Αθηναίοι και οι Πειραιώτες αστυφύλακες, θα ξιπασθούν ἀν τέχη και διαβάσουν δσα εἰς ἄλλην στήλην, ἀγαπητός στινεγάτης μας, ἀποκαλύπτει περὶ τῶν φορεμάτων τῶν ὑθοποιῶν τοῦ Β. Θεάτρου. Θύ νομίσουν μάλιστα, πιθανὸν καὶ νὰ τὸ πιστεύουν, πῶς κάποιος φαρσέρ, γιὰ νὰ παίξῃ μαζῆ τους, παρέστησε τοὺς ἀστυφύλακας ἢς πρωταγωνιστίας καὶ δευτεραγωνιστίας καὶ τρίταγωνιστίας τοῦ Βασ. Θεάτρου, αἱ όποιαι ἵποχρεούνται νὰ ντύνωνται καὶ γδύνωνται, εἰς ώρισμένα καταστήματα.

Ο ἔξωραίσημὸς τῶν ἀστυφύλακων καὶ ὁ ἔξωραίσημὸς τῶν ὑθοποιῶν τοῦ Βασ. Θεάτρου ὅμιαντον καταπληκτικῶς, ὡς Σιαμαῖοι ἀδελφοί. Τὰς ἴδιας δὲ πιέστησε καὶ τὰς ἴδιας ἀφαιμάξεις μὲ τοὺς θυποιοὺς ὑπέστησαν καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ γιὰ νὰ ὑποκρίνωνται τὰδργανα τῆς Δημοσίας τίκειος καὶ τὰ ἀξιοθύρηντα θύματα τοῦ πρωτικοῦ κράνους καὶ τῶν λευκῶν χειροκτίων.

Ἐχουν καὶ αὐτό, ὡς αἱ ὑθοποιοί, τὴν κ. Μπανιολή των, μὲ τὴν ἐπουσιώδη διαφορὰν ὅτι ή κ. Μπανιολή τῶν ἀστυφύλακων είναι ἀρσενικὴ καὶ ἔχει τὸ ἔργοστάσιόν της στὸν Πειραιᾶ.

Τρεχεώθησαν λοιπὸν αἱ ἀστυφύλακες νὰ ντυθοῦν στὸν Ηειραῖα καὶ νὰ παραγγείλουν τὰς στολάς των εἰς ώρισμένον κατάστημα, καὶ ἐπὶ πιστώσει πάντοτε, ὅχι τοῖς μετρητοῖς. "Ἄν εὑρισκε κανεὶς πρᾶγμα εὐθηνώτερον ἐδῶ, καὶ ἀν ἥθελε νὰ τὸ πληρώσῃ, ὅχι! " Απαγρεύεται ρητῶς! Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς καὶ σὺ ἀπὸ ἕκει ποῦ τὸ πέργονυ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὸ πάρῃς

'Ο ποιητὴς τοῦ «Όνειρου φθινοπωρινῆς ἐσπέρας»

βερεσέ! Γιὰ τὸ κράνος τὸ ἴδιο! Γιὰ τὰ παπούτσια τὸ ἴδιο! Καὶ βερεσέ πάντοτε!

Κι' ἀρχίζουν ἐπειτα αἱ μνημαῖαι κρατήσεις. Τόσα γιὰ τὴν στολὴν, τόσα γιὰ τὴν μανδύα, τόσα γιὰ τὰ παπούτσια, τόσα γιὰ τὸ κράνος καὶ τὰ ρέστα—ἀν ὑπάρχουν καὶ ρέστα—γιὰ νοῖκι, γιὰ φαῖ, γιὰ πλυστικὰ καὶ γιὰ χαρτίλικη.

Βλέπετε, ὑθοποιοί καὶ ἀστυφύλακες ὑπόχρεούνται νὰ παίζουν τὸν ρόλον τοῦ ἀσυνέτου νεανίσκου διοῖνος περνάει ὅλην τὴν ἔβδομάδα του μὲ ψωμούνοι γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ στὴς πρώτες τοῦ Βασιλικοῦ μὲ καινούργιο λαιμοδέπτη καὶ μὲ γάντι τῆς ὧρας.

Ἀστυφύλακες μὲ κοδάνη, μὲ ἀσπρὰ γάντια καὶ μὲ στολὲς καινούργιες, εἶνε ώραῖο νὰ βλέπῃ κανένας. "Οπως εἶν" ἐπίσης ώραῖον νὰ βλέπῃ στὴν σκηνὴν ἐπάνω, καὶ τοῦ Β. Θεάτρου μάλιστα, ὑθοποιοὺς χωμένους στὸ βελοῦδο καὶ στὸ μετάξι. "Άλλ' ἡ τσέπη—πάναθεμάτην!—ποῦ νὰ βαστήξῃ ἡ τσέπη;

Καὶ δταν δὲ μὲν μισθὸς τῶν Αθηναίων ἀστυφύλακων δὲν ὑπολογίζεται εἰς στερλίνας, δπως δὲ μισθὸς τῶν Εγγλέζων πόλιτούς, αἱ δὲ κυρίαιτοῦ Β. Θεάτρου δὲν ἀμείβονται μὲ μισθὸν τρίτης καὶ τετάρτης ἀκόμη τάξεως Εύρωπαίας ὑθοποιοῦ,

ἔχειο καθένας τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι ήθοποιοὶ καὶ ἀστυφύλακες ὑποχρεούνται νάγαπον τὴν πολυτέλειαν, ἡ δποία δὲν δὲν συντροφεύεται καὶ ἀπὸ τούπην γεμάτη, συνειθίζει νὰ δημονῇ τὸ καθῆκον καὶ νὰ τραβιέται μακρυά ἀπὸ τὴν κ. ΑΞΙΟΡΕΠΕΙΑΝ.

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

ὁ σπουδιότερος ποῦ πρέπει νὰ πείσῃ τὸν κ. Δηλιγιάννην νὰ ἐπιμείνῃ στὸ μονοπώλιον τῶν διδακτικῶν βιβλίων, εἶνε τὸ ὑπόμνημα τὸ ὄποιον τοῦ ἐπέδωκε προχθὲς ἡ ἐπιτροπὴ τῶν κ. κ. ἐκδοτῶν.

Ζημιώνονται οἱ ἀνθρώποι, καθισταμένοι τοῦ μονοπώλιον. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνεῖται κανείς. "Άλλαξ ζημιώνεται καὶ τὸ Κράτος.

Τὸ λέγουν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύουν οἱ κ. κ. Ἐκδόται. Μάρτιον ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅλιγον δύσκολος, ἀφοῦ ὁ τρόμος ποῦ τοὺς κατέλασεν ἐπὶ τῇ ἀπλῇ διαδόσει ἰδρύσεως μονοπώλιου βιβλίων, εἶνε τρανωτάτη ἀπόδειξις ἐτι τοῖς ἐπαγγέλματος συγγραφεῖς καὶ ἐκδόται διδακτικῶν βιβλίων δὲν εἶνε τόσον μωροὶ ωστε νὰ χάνουν τὸν παρχά τους γιὰ νὰ γεμίζουν τῆς σάκας τῶν μαλητῶν μὲ παντοειδῆ καὶ πειττά κατὰ τὸ πλεῖστον βιβλία.

Πιθανὸν τὸ Δημόσιον νὰ μὴ κερδίσῃ πολλά, ἀφοῦ θὲ περιφρίση—κακής λέγουν καὶ στὸ ὑπόμνημά τους—τὸν ἀριθμὸν τῶν διδακτικῶν βιβλίων. "Άλλο" αὐτὸ δὲ ζητοῦμεν καὶ μετέ. Νὰ μὴ κερδίσῃ πολλά τὸ Δημόσιον καὶ νὰ μὴ ληστεύωνται οἱ δυστυχεῖς γονεῖς.

Οἱ κ. κ. Ἐκδόται δίδουν οἱ ἕδιοι τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὑπὲρ τοῦ μονοπώλιον μὲ τὸ ὑπόμνημά τους.

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΜΗΝΟΝ

τὸ δποῖον ἐκόσμησε τοῦ προχθεσιοῦ φύλλου μας τὴν πρώτην σελίδα, ἡρεσε πολὺ, παραπολὺ, καὶ διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν θεμάτων τοι καὶ διὰ τὴν εὐσυνείδητον ἐκτέλεσίν των. Τὰ συγχαρητήρια τὰ δποῖα ἐδέχθημεν, τὰ μεταβιβάζομεν εἰς τὸν καλλιτέχνην συνεργάτην μας κ. Λουκᾶν Γεραλῆρ, εἰς τὸν δποῖον καὶ ἀνήκουν, προσθέτοντες εἰς αὐτὰ καὶ τὰ ἰδιά μας θερμότατα συγχαρητήρια, διότι κατώρθωσε πράγματι διὰ τῶν ὡραίων ἐπικαίρων καὶ πρωτοτυποτάτων ἰδίως γελοιογραφῶν του, νὰ παρουσιάσῃ εὐπρόσωποτερον τὸν «Νομάν» εἰς τὸν συνδρομητάς καὶ ἀναγνώστας του.

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ

ἡ ἀπονομὴ τῶν χαρίτων εἰς τοὺς καταδίκους οἱ δποῖοι ἐχτίκιασαν μέσα στὰς Ἑλληνικὰς φυλακάς. Τὸν κ. Ζυγομαχλὸν δὲν είμπορει παρὰ νὰ τὸν συγχαρῇ κανεὶς γιὰ τὴν φιλανθρωπὸν αὐτὴν πρᾶξιν του.

Θὰ ἡτο δράσις ἀξιούσια περισσοτέρων συγχαρητηρίων, εἴτε αὐτὸς, εἴτε ὅποιοσδήποτε ἄλλος ὑπουργὸς τῆς

ΦΙΔΑΙΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΞ

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΥΡΟΦΥΛΑ

Διὰ τὴν αὐτὴν οὐκετικήν πέπει νὰ ξυγκλήσῃ τὸ διάλογον τοῦ Διαυθ. τοῦ ΚΝΟΕΑΡ.

—

Πρόσωπα

"Ἡ Δόγμασα χήρα Γραδενίγα.
Ἡ θαλαμητόλος Πεπτέλα.
Ἡ μάγισσα τῆς Σκλαβονᾶς.
Οἱ κατάσκοποι.

Οίκημα "Ενετοῦ πατσικίου, πασά τὴν ὅγην τοῦ Μπρέσντα, δοθὲν ὡς κληρονομία πάρει ἐνὸς τῶν τελευταίων Δογῶν εἰς τὴν Γαλανοτάτην γῆσαν ἡτοις διαμένει εἰς τὸ μέρος τούτο ὡσεὶ ἔξοχοιστος.—" Η φθινοπωρινὴ ἡμέρα πλησιάζει πρὸς τὴν δύσην.—Διακρίνεται, λίαν σιγά, ἡ πτέρους τῆς ἐπαύλεως ἀρχιτεκτονική κυκλοτερής μαρμαρίνη περιλαμβάνουσα κλίμακα, δομοῖσαν μὲ τὴν τοῦ Ενετικοῦ παλατίου τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸν Βονού.

"Ἡ θαυμασία αὕτη ἐναέριος κλίμακας στέφεται ἀπὸ μίαν στοάν (loggia), κρυπτομένην ὑπὸ τοῦ καμπυλώματος τῆς

ἀψίδος, δόποιν διακρίνεται ὁ κῆπος, ὁ ποταμὸς καὶ ὁ μακρύνδας κάμπος. — Κάτω, πρὸς τὴν θύρας, εἶνε ἐν διάστημα ἐλεύθερον, εἶδος τὸ ἀσκεποῦς προδόμου, κοσμουμένου μὲ ἄγαλματα λυγίας, διαδρόμων ἔδουσαν, τάπτητας καὶ χωρίζουμεν ἀπὸ τὸν κῆπον διὰ κιγκλιδωμάτων ὑποστριξιόντων παραστάσεων δηπού εἰνε προσηρμωσμένοι μεγάλοι φανοὶ χρωμάτεοι, οἵτινες εύρισκοντο ποτὲ εἰς τὴν πρῷαν τῶν γαλερῶν.

Αἱ κιγκλίδες. δμοιαὶ μὲ τὰς περιβαλλούσας τοὺς τάφους τῶν Σκαλεγέρων ἐν Βερώνῃ, εἶνε ἔξειργασμέναι ὡς λεπτός δικτυωτὸς θύραξ, κομψαὶ ὡς ἐργάζειρα.

Διὰ μέσου αὐτῶν διακρίνεται ὁ ἀπέραντος κῆπος ἡδονῆς καὶ μεγαλεῖου: παγεῖα μάζα ἀχρόων φύλλων, ἀπανθισμένων ἀνέσων, καρπῶν ὑπερωρίων, οἱ δποῖοι καλίνουν πρὸς τὸν ποταμὸν μὲ τὴν ἐγκατάλειψιν πλάσματος ἡδονοῦ καὶ κουρασμένου, γυριμένου πρὸς ἐν κάτοπτρον ὅπου παρατηρεῖ τὴν τελευταίαν λαμψίν τῆς γηραλέας καλλονῆς του.—"Γπὸ τὸν λοξὸν ἥλιον, ἡ ποσφύρα καὶ ὁ κρόκος τοῦ φθινοπώρου λαμβάνουν παράξιδον λαμψίν. Αἱ σκιαὶ φαίνονται σχέδον πυρόχροες, καθὼς αἱ τῶν ἄντρων ὅπου πολὺ χρυσάφι ἔχει σωρεύσῃ.

Ιιαγέα σύννεφα, ἀκίνητα καὶ μαρμαρίζοντα, δμοιαὶ μὲ κατακευόμενα ἐξ ἥλεκτρου, ἐπικρέμανται τῶν ἐκ τοῦ γεγονότος τοῦ θόλου, τῶν ἐκ κυπαρίσσων τόξων. Πλαντοῦν ἐν τῇ σιγῇ ἔχει χρυσῆ ἡ ἀγωνία τῆς προσδοκίας.

"Ἡ δόγμασα χήρα Γραδενίγα εἶνε ὄρθια, μὲ τὴν δύνην πρὸς τὸ κιγκλίδωμα, δουσ ἀνακατεύοντα: μὲ τὰ μαύρα πλέγματα τὸ κλωμάκα καὶ κατάφορτα ἀπὸ δακτυλίδια γέρια τῆς, ἐν τῇ μανιώδει ἀνυπομονησίᾳ τῆς προσδοκίας. "Ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ συσταμένου τ

Δικαιοσύνης, ποῦ θὲ είχε τὸ κουράγιο ν' ἀνοίξῃ ἔνα πρωὶ δλας τὰς φυλακὰς τοῦ Κράτους καὶ νὺν πῆ στοὺς φυλακισμένους :

— Πηγαίνετε, χριστιανοί μου, ἀφοῦ τὸ Κράτος δὲν ἔχει φυλακὰς τῆς ἀνθρωπιᾶς γιὰ νὰ σᾶς φυλάξῃ ! "Οταν στὴν θέση τῶν μολυσμένων ἐστιῶν, ποῦ λειτουργοῦ σήμερας, ἴδρυθοῦ φυλακῆς καὶ ὅχι ἀνθρωποκτονεῖς, σᾶς μαζεύουμεν καὶ πάλιν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ἔκατη καὶ μᾶλλον φιλάνθρωπος ἡ Κρημνιόλα, γιὰ τοὺς κατεχικούμενους εἰς θάνατον ! ...

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΑΚΙ

ἀδόκητον τῶν πελοπιμένων ὑπισθεν τῶν παρασκηνίων τοῦ Βασ. Θεάτρου, μᾶς ἀπεκάλυψεν ὁ φίλατος Διευθυντής τοῦ "Ν. Αστεως" κ. Κακλαμάνος μὲ μίαν μικρούλαν τὸ δέμα, ἀλλὰ κρατερῶν μαχητῶν καὶ πολλὰ φλυαροῦλαν ἐν τῷ κενῷ τῶν γραμμῶν ἐπιστολῶν του, δημοσιεύθειαν στὸν προχθεσινόν "Εστίαν".

"Η «Εστία» εἶχε γράψει δτι κάποιο δργον ἐτοιμάζει ὁ κ. Κακλαμάνος γιὰ τὸ Βασ. Θεάτρον. Αμέδως δὲ τὸν ἐπουέννην, ἀπεστάλη πρὸς τὸν "Εστίαν" πληντοῦλον πρὸς δημοσιεύσιν :

"Ἀγαπητὸν φίλε,

"Η πληροφορία τῆς «Εστίας» δὲν εἶναι ἀνακριβῆς. Ἔγραφα πράγματα ἔνα δρᾶμα. Ἀλλ' οἱ δικαστικοὶ κλιτῆρες μοῦ εἶνε πρόσωπα πολὺ μάντιπαθη. "Ἄγα μὲν φανισθεῖσαν εἰς τὸν φιλολογικὸν ὄριζοντα τὸ δέκαψα, καὶ ἔξακολουθῶς ἀποκλειστικῶς, μαζῆ μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους, τὸ ἀτελείωτον ἐφιμεριδογραφικὸν δρᾶμα.

2 Ιανουαρίου 1903

δῆλως δῆδε

Δ. Κακλαμάνος.

Τῷρα πῶς ἐνεφανίσθησαν καὶ διατί ἐνεφανίσθησαν οἱ δικαστικοὶ κλιτῆρες στὸν φιλολογικὸν δρῖζοντα. Θὰ τὸ γάλιθετε στὸ προσεχὲς φύλακον τοῦ "Νουμᾶ" ὅπου οὐδὲ έχετε καὶ τὴν συνέχειαν τῶν παρασκηνίων τοῦ Βασ. Θεάτρου.

ΕΠΙΤΥΧΗΣ

ὅ διορισμὸς τοῦ κ. Χ. Σοφικοῦ ὡς Νομάρχου Εὐβοίας. Ἀρχεῖος δικτυώνες καὶ διοικητικὸς ὑπάλληλος, ἀκέρχιος τὸν χρηστηρὰ καὶ μειλίχιος τοὺς τρόπους, διεκρίθη πρὸτοῦ δπου ἔως τώρα ὑπηρέτησε, κατώρθωσε δὲ καὶ τὸ καθῆκόν του νὰ ἐκπληροῦ θρησκευτικῶς καὶ παρ' ὅλων ν' ἀγκαπτῆται.

Διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Σοφικοῦ, ὃ δποῖος παρὰ τῶν φύλων του ἀποκαλεῖται Πανελλήνιος μπάρ-μπας, εἶναι κακτενθουσικόνες καὶ ὁ «Νουμᾶς» κατατχθεῖς; ἔλλοτε παρ' αὐτοῦ εὑμενῶς εἰς τὴν ἀπειροπληθῆ γορείαν τῶν ἀνεψιῶν του.

ΕΘΝΙΚΗ

ἥ ἀποστολὴ τοῦ κ. Αραμι, ἐθνικοπάτη. "Οχι μόρον καλλιτεχνική, ὁ καλλιτέχνης μᾶς ἐνθουσιάζει ἀλλὰ καὶ ὁ πατούσιος μᾶς συγκινεῖ. Αιώτι δ. κ. Αραβαντίδης, δ. δποῖος ὡς "Αραμις κατέστησε γραστὸν καὶ συμπαθεῖσαν στὴν Εὐθύνην τὸ γεοελληνικὸν τραγοῦδι.

μουσικούς... Κατέρχονται εἰς τὸ φεύγοντα. "Ολος ὁ ποταμὸς μετεβλήθη εἰς χρυσάφι. Ή ἔστρη ἀρχίζει. Μίκη λέμβος ἔχει δλας τὰς σημακίες ἐρυθρᾶς: "Απειροὶ φλόγες... Ἐκείνη εἶναι ! (Η Γραδενίγα κάμνεις δρμητικήν κινησιῶν ὥπως δρμήσῃ πρὸς τὴν κλίμακα.) "Οχι, δὲν εἶναι ἔκεινη! ὁ Λέων μὲ τὸ "Άνθος": Σοράνζος !

"Η Γραδενίγα, ἀνίκανος νὰ ὑπομείνῃ πλέον ἐπὶ μακρὸν τὴν ἄγνωστην τὴν κλονίζεται καὶ καλύπτεται ἀπό θανάσιμον ὡρίζοντα.

Γραδενίγα.

Κατέβα, Πεντέλη. "Ελχ, ὅλη νὰ μὲ βοηθήσῃ ! Πεντίνω !... Η καρδιά μου... η καρδιά μου... ρχγίζεται, ή καρδιά μου !

Ι' Ακουμβοῦτα εἰς τὴν φύλακαν τῆς θύσεως πιέζει τὸ στῆθος της μὲ τὰς δυο γειράδες της. "Απὸ μακρὺν φύλεταις ἡ μουσική τῶν ἐπιθετικούμενων. Απὸ τὸ πιγκλίθωμα τῆς κλίμακος φανεταὶ κατεχούμενή ἡ θαλαχητόλος, τῆς δποίας ἡ ἐσθήτης ταρασσομένη ἀπὸ τὸ γοργὸν τέξτιμο περιβάλλει τὸ πρόσωπον ὥσπερ διὰ πολλοῦ πτερύγων. "Η Πεντέλη σπεύδεις εἰς βοηθείαν τῆς τεθλιψμένης καὶ τὴν ὑποβαστάζει μεταξὺ τῶν βραχιονῶν της.

Πεντέλη.

"Α ! Ιησοῦ Χριστέ, σῶσε την ἀπὸ τὸ κακόν κύτο !

Γραδενίγα. (ἐν ἀπονίᾳ).

'Ακοῦς, αἰσθίνεσσι τὴν ἀνχυνόην μου; Εἴναι σὴν νὰ πεθάνω φραμκακωμένη. Τὰς γείλη μου - ἀλήθεια; — δὲν ἔχουν πειά χρῶμα. Τὰς μάχουλά μου εἰνε

ἀπέκτησε δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μας, ἀφοῦ ἡ γανούσιη μὲ τὸ πολύτιμον τάλαντον ποῦ τὸν ἐπροσήσεις ἡ φύσις, ν' ἀποδείξῃ στὸν κόσμον δικό της, μὲ δικήν της ζωὴν, καὶ δχι μία διποθήκη ποργονικῆς εἰκασίας, δπως τὴν φαντάζονται οἱ περισσότεροι ξένοι.

"Οπως ἔξυπηρετε τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν ὁ μ. Αραμις μὲ τὸ τραγοῦδι του, δπως τὴν ἔξυπηρετησεν ἔνας Πανας μὲ τὴν ποφιάν του καὶ δπως θὰ τὴν ἔξυπηρετήσῃσης αἴρουν μεθάνιον ἔνας ἄλλος ἐπιστήμων καὶ ἔνας καλλιτέχνης καὶ ἔνας οἰσοδήποτε πατούσιος καὶ ἔργαζόμενος στὴν ἐκείνην καὶ διαπρέπων στὸν κύκλον τῆς ἐργασίας του δὲν τὴν ἔξυπηρετήσαν καὶ δὲν θὰ τὴν ἔξυπηρετήσουν ἐπιτάσιοι παπαδελάδες βουλευταὶ καὶ χίλιοι μικροσυμφεοντολόγοι πρόξενοι.

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ σκοτώνεσαι μόρον γιὰ τὴν παρφίδια σου ἡ νὰ φωνάζεις κάθε δράμα καὶ σιγμὴ πῶς γιὰ τὴν Μεγάλην Ἰδέα τὰ θυσιάζεις δλα. "Ημπόδεις ἀξιόλογα νὰ κοιτάζεις τὴν δουλειά σου, ν' ἀφασιώσεις σ' αὐτήν, καὶ ἐν τούτοις νὰ είσαι καὶ μεγάλος πατριώτης.

Μόνον ποῦ ἔλεγαν οἱ Εὐρωπαῖοι γιὰ τὸν ἀείμνηστον Παναν: — "Ελεν Ελλην !" μᾶς ἦτο ἀρκετόν. Οπως μᾶς εἶναι ἀρκετὸν ποῦ λέγοντας τὸ διότι καὶ γιὰ τὸν κ. Αραμι, δταν φεύγοντας καταμαγενμένος ἀπὸ τὰς συναυλίας του, μὲ τὴν πεπόνησην πλέον ωζωμένην στὴν γυνήν τους πῶς δπὸ τὰ ἔρεισα τῆς Μεγάλης Ελλάδος διάρχει καὶ μία ἄλλη μικρὴ ἀλλὰ ζωτικὴ Ελλάς.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ημπορεῖ νὰ θεωροῦθη πλέον ιδικὴν μας. ἀφοῦ μᾶς τὴν παρεχώρωνταν τρεῖς μεγάλαι Δυνάμεις: "Ο Μαξ Νορντάου, ο «Γαλάτης» τῶν Παρισίων καὶ δ. πάτερ Ιωάννης τῆς Κρονστάνδης.

Οι Βούλγαροι τέτοιον ίγειμονικώτατον μποναμᾶ τῆς Πρωτοχρονίας δὲν ἔλαβαν καὶ γι' αὐτὸν ἔξακολουθοῦν μὲ πράγματα, καὶ ὅχι μὲ δρῦθρα καὶ μὲ λόγια, νὰ ἐργάζονται πρὸς κατάκτησιν τῆς πατρίδος τοῦ Μεγάλου Αλεξανδροῦ.

Πόσον εύτυχέστεροι ποῦ είμεθα ἐμεῖς οι "Ελληνες"!

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

τῆς παραμονῆς, διαδραματισθεῖσαν στὴν δόδων "Ερμοῦ, κατὰ τὴν ὥραν του πανζουρλίσμου, δὲν πήσει νὰ περάσῃ ἡ σκολιάστον.

"Ένας κύριος συνώδειος τὴν κόρη του, μερικοὶ δὲ νέοι ποῦ τοὺς παρηκαλούσθουν, περιέλουσαν πατέρα καὶ κόρην μὲ κομφετί.

— Μ' ἀφήνετε ησυχίαν, ἐφίνωταις ἔξαγρωμένος ἡ κύριος. η θέλετε κανένα γαστούχι;

Οι νέοι: τοῦ ἀπήντησαν λογιώτατα:

— Η ήμέρα τέτοια εἶναι σήμερα! "Αν δὲν σᾶς ἀρέσῃ, δὲν ἔπρεπε νάρθητες ἐδῶ μὲ τὴν κόρη σας!

Ο κύριος δὲν είναι ἐπαρχή, τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀσχίσεις στὰ γαστούχια τους νέους.

Εύτυχος, δ. κ. Τημελῆς ἐστιώπητας. Δὲν τὸ εἶχε γιὰ τίποτε νίναλαθη ὑπὸ τὴν προστασίαν του κ. Χαστουκίδην καὶ νὰ

ΔΟΥΛΟΤΑΞΙΔΙΟΙ ΕΤΙΚΟΙ

ΑΜΑΡΤΣΛΗ

Διάβατινε, ὁ "Ισκιε τῆς Ζωῆς, κ' ἐν δεύτερη ἀπ' τὰ οὐρανά δείχνει τὸ δρόμο σου 'υπὸ φῶς τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν κρίνων, Ἐκεῖ φεγγάρι ὀλόγιομο ποῦ πλέκει μχνά σταθάντα. Μὲ τὰ χλωμὰ τὰ δειλινὰ 'υπὸ κύμα τῶν οὐρανῶν δικτίνων....

Κ' ἡ ταξιδιώτικη πηγή, πρώτη ἀδελφὴ τῶν οὐρανῶν, Μέλισσα ἀπὸ δὲ νὰ μαραθοῦν οἱ κλῶνοι μόνο ἐκείνων Τῶν λουλουδιών, ποῦ ἔσιδρπτες μὲ δίκαιη περηφάνεια...

Καὶ οἱ νυμφαῖες τῶν λυμανῶν μὲ τοῦ ὄχθου τὰ καλάμια Κνίδεισα δαφνούλες δαφνούλες θρέφουνε τάστρεπτα ποτάμια Γιὰ σένα, ὁ "Ισκιε τῆς Ζωῆς, τὰ φύλλα τους οὐφαίνουν

Γιὰ σένα, τὸ δέλτα λουλουδιώντας δλα τόρα

Τάγματιστο ταξιδεῖσαν λογοφράστης

ΓΙΑΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

μέχι πετσή δι' εὐρλώττων ἐπιγειρμάτων δτο τόσον εἶη γρεώθημεν ὥστε δὲν ἔχει κανένας τὸ δικαίωμα πειά νὰ πέρνῃ τὴν κόστην του ἡ τρίγυμακή του καὶ νὰ πηγαίνει στὸν γαρποπόλεμον, γιαοὶ νὰ διατάξῃ τὸν κίνδυνον νὰ δεγκήη κατάμουτρα καμμιά φούτα γχτίων ἀπὸ τοὺς θρασεῖς νεανίσκους!...

ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙΣ